

ESEL

Adelheid Dahimène-Heide Stöllinger

To gamle esler
skulle snart
feire sølv-
bryllup. De
hadde levd
halve livet
sammen og
delt mange
eselstreker. Den
første esel-
streken deres
var den med
„I-A“: Da de i
sin ungdom traff
hverandre, hadde
begge samtidig
ropt „I-A“,
og straks
giftet de seg.

Den andre esel-
streken fulgte
dem i tykt og
tynt. Dette var
yndlingsesel-
streken deres:
Hver gang de
skulle krysse
en vei, stoppet
de midt i veien
og strakte
beina ut foran
seg. Når de
sto slik, kunne
ingen makt i
verden flytte
dem av flekken

Den siste esel-
streken var
den med det
bøyde esel-
øret. Siden esel-
mannen hadde lett
for å glemme,
laget eselkona
kvelden før
bryllups-
dagen deres
en brett på
det høyre øret
hans for at han
skulle huske
hvilken dag det
var.

Men hva tror du skjedde?
Ørespissen stoppet til øregangen hans, og siden det venstre øret var døvt fra før, sov han over både kråka og hanen og middagsklokka. Han forsov seg dypt inn i den neste natta. Eselkona ble rasende sint fordi han hadde snorket bort hele den store dagen. Med et veldig snøft avblåste hun hele sølvbryllupet.

„N-I-A, N-I-A,“

skrek de til
hverandre.

Eselkona samlet
de trassige beina
sine og forlot den
glemske eselmannen.
Men det lange samlivet
hadde satt spor. **E**sel-
kona hadde etter
mange favntak fått
et søkk på halsen,
akkurat der mannen
hennes hadde en kul.

Eselmannen kjente seg krenket.
Han satte opp en sta eselmine og
sa: „Jeg kan nar som helst
finne meg en annen!”

Eselkona viste de sammenbitte
tennene sine og freste tilbake:
„Og en slik en som deg, kan jeg finne
på et hvilket som helst gatehjørne!”

De travet avsted for å finne seg
en ny og bedre halvdel.

Eselkona gikk mot sør, og det gjorde
eselmannen også.